Ч. 91. Вторак 9 мая (26) цьвітня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — З Угорщини. — Чи початок кінця турецкій державі? — Справа марокканьска. — Події в Росиї і росийско-японьска війна.

На послідним засіданю палати послів в суботу вела ся дальша дискусия над тарифою митовою. Промавляв пос. Пражак, котрий критикував тарифу митову і доказував, що она не єсть достаточною охороною ані для промислу ані для рільництва. Бесідник противний всяким концесиям граничним для привозу худоби з Сербії. — По промові Пльоса вибрано ґенеральних бесідників Баксу против а Кінко за тарифою а по їх промові і по промові референтів Ґараніха і Бернрайтера ухвалила палата значною більшостию голосів приступити до специяльної дискусиї над тарифою митовою. По сім повідомив президент палати послів о способі нарад ухваленім на конференциї предсїдателів клюбів і назначив слідуюче засїдане на середу.

На суботнїшнім засіданю комісиї буджетової виступив пос. Шальк дуже остро против жадань польских послів в справі збільшеня числа польских урядників при центральних властях. Польскі урядники в міністерствах — сказав Шальк — то формальна експозитура „Слова польського“: Також треба — казав — відперти жаданя більшої помочи державної для Галичини, бо страшний гнет податковий спиняє розвій инших провінций, як Чехії і країв альпейских а той гнет лиш на то, щоби держава давала пасивним краям.

Підчас дебати над адресою до Корони в угорскій палаті послів в суботу промавляв пос. Банфі за проектом адреси, доказуючи, що она опирає ся на основах з 1867 р. і на них хоче ставити угорске житє державне. Многоязичний характер Угорщини мусить бути обмежений. В справі мови в армії не мова в команді єсть важною, але мова полкова, інструкцийна і обхідна. Серед угорского населеня єсть 52 прц. мадярів, а 60 прц. говорячих по мадярски, коли же дочислити до того рекрутів, то говорячих по мадярски буде 70 прц. Полковою мовою у всіх полках може бути лиш мова мадярска. Що до рівноуправненя — казав Банфі — то горожанам нашої держави признаємо все, але народам нічого. (Голоси: Хиба так буде, як ви станете міністром). Банфі: Ні я ним не буду, то виключене! Відносини не суть того рода і я не хочу. Але чи ним буде Тіша, від чого Боже нас борони, чи хто иньший, то завсігди буде мусів держати ся тих основ. — Опісля промавляв Даніель остро критикував проект адреси та доказував що она не може стати ся основою до утвореня нового кабінету. На тім перервано дискусию, а дальша має відбувати ся нині.

Здає ся, як би надходив вже конець турецкій державі. Небезпечна ворохобня в Ємені готова їй дати найтяжший і може навіть послідний удар. Вже від довшого часу ходила чутка о ворохобни в полудневій Арабії, але турецке правительство заєдно тому заперечувало, аж остаточно таки не могло ворохобні затаїти. На чолі збунтованих племен арабских станув якийсь Мугамед Ягія і постановив оснувати новий каліфат. Племена тоті зненавиділи вже від давна турецкого султана, котрого уважають майже за якогось єретика, побили вже кілька разів турецке войско, а тепер постановили здобути Мекку,сьвяте місто Магометан і там скинути турецкого султана з каліфату. Послідні вісти, які наспіли з Ємену, доносять, що двайцять і вісім баталіонів турецкого войска висланих против ворохобників перейшли зі всім оружием і баґажами на сторону збунтованих Арабів, здобули місто Мамеху, а тепер машерують на побереже Червоного моря, щоби звідтам прогнати турецкі власти і взяти Годейду. Проводир ворохобників Мугамед Ягія оголосив

---

14)

Дещо про Марокко.

(За німецкими подорожниками З. Ґенте і дром Кампфмаєром — подав К. Вербин).

(Конець).

Вже сто кроків поза султаном конець всякому порядкови, а похід представляє знову таку живописну мішну, що годі єї описати, а чужинець бодай не забуде ніколи того в'їзду султана, хоч він може на самих Маврів робив більше або менше вражінє якоїсь втечі. Тота пестра ріжнородність появ, тото перемішанє борців зі слугами, що несуть пакунки, з хлопцями і густо заслоненими женщинами, з музикою і пішим войском, з кіньми без їздців і мулами, двигаючими цілі гори шатер та кухонних приборів, тото богатство яскравих красок, між котрими особливо різко відбиває ся червона, пурпурова та зелена як резеда а відтак переважно біла краска одежи — то все разом пересуває ся перед нашими очима мов живий образ середновічної варварскої пишноти двірскої і африканьского неладу, а чоловік аж рад з того, що мав нагоду в наших часах униформової одностайности і томлячої строгости ладу побачити таке видовище повне красок і богатства форм.

Образ той стає особливо тоді вельми займавий, коли в поході зробить ся нараз живійший рух. Якийсь кінь спотикнув ся, якийсь мул сполошив ся, бо перепудив ся верблюда, якесь звіря з набором впало на землю і під своїм надмірним тягаром не може двигнути ся. Цілий похід стає зараз поза ним; кілька десятків рук старають ся усунути перешкоду, а скоро дорога зробила ся знову вільна, все пускає ся знову в рух, як би на команду. Мужчини їдуть коротким чвалом, мули з напакованими кошами підскакують, а відтак зачинають знову іти шляпаком, своїм улюбленим ходом, підчас котрого підносять насамперед обі ноги з одного, а відтак обі ноги з другого боку. Навіть добре годовані і грубі як бочівки осли зачинають поволи підскакувати та підкидають на собі женщини з гарему, що їдуть на них позавивані як мумії в своїх білих одежах та позаслонювані так, що лиш хвилями крізь маленький отвір покаже ся кінчик носа та заблиснуть чорні очи. Все то хиляє ся, колише ся, хитає ся, теліпає ся, білі плащі повівають, довжезні дула рушниць обложені мосяжною оковою поблискують а серед того всего порушають ся трохи спокійнїйше лиш одні зелені воєнні хоругви, які несуть аскарі, босе піше войско в червоних кафтанах.

Але найдивнійше при тім всім то, що в цілім поході панує глубока мовчаливість. Не чути музики, без котрої в нашім войску навіть похорон не може відбути ся, не чути ніяких окликів ані навіть голосної команди. Лиш дуже зрідка стрілить якийсь аскарі, а тоді той гук залунає як би щось надзвичайного і зробить великий рух між людьми і звірятами.

Трохи веселійше стало, коли над'їхав наймолодший брат султана зі своїми товаришами-ровесниками. Єсть то блідий худощавий хлопчина, але в своїй довгій одежи з зеленого шовку і в білім як сніг плащи виглядає прекрасно. Єго окружає кількох молодих шеріфских синів, котрі так само як і він величають ся своїм походженем від пророка, а густа громада збройних їздців взяла єго в свою середину і пильнує єго як би який найдорожший скарб. Молоді делікатні паничі розмавляють весело і свобідно, звичайно як діти, що вертають з прогульки і тішать ся, що застануть дома свої забавки. Їх громадка то одніеська, з поміж котрої чути трохи крику і веселости. Поза ними сунесь знову мовчаливий похід, котрого густі маси прут наперед.

Нераз вихопив ся якийсь їздець з походу, брунатний хлописко з довгим волосем, що виглядає дико, але дивить ся отверто і свобідно. Він прискочив конем до мене і відозвав ся: „Антса насрані? Я лятіф: Омрі ма шуфтс насрані“. (Чи ти християнин? Господи помилуй мене, я це ніколи не бачив християнина!) Неодин вже споглядав на мене здивований і зацікавлений, але я ані разу не чув якогось ганьблячого слова ані не видів, щоби хтось грізно наставив ся до мене. Навіть тоді, коли я в середині міста попав ся в найбільшу глоту, не чув я, щоби мені хтось сказав якесь прикре слово. Мені було жаль тих Европейців, що бояли ся, щоби не „викликати фанатизму жителів“, сиділи дома і не виділи того в'їзду султана, за котрий не знати що дав би неодин маляр або чоловік, що уміє красу відчувати.

вже конець султаньскої власти в Ємені і дав ся проголосити независимим калїфом. Він і Ібн-Санд, начальник племени Вагабітів над перским заливом, лагодять ся до походу на Мекку, щоби там перед цїлим магометаньским сьвітом скинути великого шеріфа Туреччини і установити свою власть. В султаньскій палатї в Константинополи настав з тої причини великий переполох.

Французскі ґазети доносять, що нїмецкий посол в Мадридї був оногди у міністра справ заграничних Вілля-Уреция і старав ся его наклонити, щоби він скликав конференцию в марокканьскій справі, в котрій взяли би участь всї інтересовані в Марокку держави. Конференция та мала би уневажнити обі недавні угоди анґлїйско-францускую і ішпаньско-францускую, щоби в той спосіб дати свободу акциї всїм державам в Марокку. Президент мінїстрів Вілляверде заперечує ту вість.

В Москві радить з'їзд представителїв земств над проєктом нового ладу державного в Росиї. Після того проєкту — як доносить „Русь“ — мало би представительство народне складати ся з палати представителїв народних і палати земств. Перша палата мала би складати ся з членів вибраних на основі загальної рівности і загального тайного голосованя з округів територияльних по одним на 200.000. Другу палату мали би вибирати ґуберніяльні земства і ради міскі. Обі палати мали би бути рівні в своїх правах. Представителї народу були би вибирані на 3 роки а члени земств на речинець, який би їм визначили вибираючі їх институциї земскі або міскі. На з'їзд в Москві вислано з Петербурга резолюцию з підписами звиш 1200 людий. Резолюция тота домагає ся також засади загального рівного управненя.

На поли війни вМанджуриї зачинає вже робити ся якийсь зловіщий рух. Бюро Райтера доносить з Токіо, що як найкрайнїйше праве крило так і ліве армії маршалка Оями посунули ся значно наперед. Один відділ японьский заняв місцевість Кунїтаї о 28 кільом. від Тунґа на північ і випер звідтам російску кавалерию. Иньший відділ випер Росиян з місцевости Ерсяпун і Тасятун.

Новинки.

Львів, дня 8-го мая 1905.

— **Для погорільцїв** місточка Любачева виасиґнувала Президия ц. к. Намістництва 1000 корон тимчасової запомоги.

— **Анґлїйскі офіцири в Чехії.** Перед кількома днями прибуло до Чех 30 штабових анґлїйских офіцирів з войскової школи в Кембрідж, аби оглянути поля битви з часів війни в 1866 роцї. Офіцири задержали ся довше в Кралевім Градци, а відтак удали ся до Трутнова, розглядаючи подрібно місця давних кровавих борб.

— **Ювілейне видане творів Івана Левицкого (Нечуя)** видає київске українське видавництво „Вік“. Видане буде складати ся з шістьох томів, кождий том обємом понад 600 сторін. За короткий час вийдуть в сьвіт томи І., ІІ. і IV. До І. тому увійде „Микола Джеря“ і оповіданя, до ІІ. повість „Старосьвітскі батюшки матушки“, а до IV. „Над Чорним морем“ і „Київскі прохачі“.

— **Крадїж почтових марок.** Дня 1 мая с. р. украдено в триєстиньскім урядї почтовім величезну скількість почтових марок, загальної вартости 35.000 корон. Поліция зарядила енерґічне слїдство, аби викрити виновника крадежи.

— **Песяче мясо.** Після справоздань ревізорів мяса в Нїмеччинї зголошено загалом до ревізиї в минувшім роцї 1762 убитих псів, призначених до споживтя. Найбільше псів з'їджено в Саксонії, бо 1070, так, що на прочу Нїмеччину припадало би 689. Однако треба замітити, що не всї любителї песячого мяса зголошують до ревізиї убиті пси. Отже можна здогадувати ся, що подане урядове число то ледве десята часть всїх убитих і з'їджених псів.

— **Ориґінальне вінчанє.** Один американьский вояк з Вайомінґ не могучи дістати відпустки, щоби поїхати на своє вінчанє до Кентукі, де перебувала его наречена, взяв з нею вінчанє телєґрафічно. Отже в означенім дни він в своїм місци побуту, а она в своїм явили ся зі сьвященником в телєґрафічнім урядї і сповнили всї приписи телєґрафічно. Так само телєґрафічно удїлив їм сьвященик благословеня і було по вінчаню.

— **Король львівских злодїїв зловлений.** Перед недавним часом доносили часописи про утечу славного львівского злодія Айхнера, котрий служачи в послїдних лїтах при 30 пп. допустив ся кількох великих крадежий і за те був засуджений на 7 лїт тяжкої вязницї в кріпости. Айхнера перевезено до Араду, звідки майже неможливо утечи, однако він там довго не забавив, бо утїк перед двома місяцями, а при тім розбив касу в канцеляриї вязницї і украв з неї 700 К. Тепер перебував у Львові, а в суботу в ночи зловлено его в наслїдок зради одного з своїх злодійских товаришів. В часї як улицею Жовківскою переходила нічна поліцийна патруля, приступив до поліциянтів той товариш і сказав їм, що до бічної улички пішов Айхнер в товаристві двох мужчин. Поліциянти удали ся у вказанім напрямі і арештували всїх трех. Айхнер має так знаменито почорнене волосє і вус, що майже его не можна пізнати. Айхнера відставлено до ґарнізонової вязницї, а також і обох его товаришів, котрі також суть войсковими дезертирами. Один з них називає ся Болеслав Сливиньский, вояк 19 п. оборони краєвої, другий Йосиф Гайнц, з 30 п. піхоти.

— **Збиранє писанок.** П. Еріх Кольбенгаер, директор промислової школи в Чернівцях і кустос етноґрафічного відділу буковиньского кр. музею, оголошує отсю відозву до Бу-

В гостинї у султана.

Стало ся так, що мене не було дома, коли султаньский посланник приніс менї запрошенє до двору. На другий день прийшов ще раз посланник від султана, але сим разом вже анґлїйский начальний інструктор для войска, Каід сер Ґаррі де Вер Меклїнк, котрий має велике значінє на султаньскім дворі. Він розповів менї, що султан видів мене і здивував ся, що побачив якогось Европейця, розвідував ся зараз у міністра для справ заграничних, котрий знав мене вже з Танґера, і приказав, щоби він мене єму представив. Під ту пору було лиш дуже мало Европейців в містї: якийсь австрийский підданий, давний офіцир від кавалериї, котрий дописував до анґлїйских ґазет, і якийсь Іспанець, кореспондент мадридских ґазет, що перебраний за Араба страшив людий по містї. А то була якраз пора, підчас котрої улицї міста представляли дуже живописний вид. Настав місяць Ребія ель Уввель, перший місяць весни, а з ним розпочали ся й сьвята, які обходять магометани в честь свого пророка, котрий в тім місяци родив ся. Після старого звичаю приносять в тім місяци підданї свою данину і дарунки для султана а він принимає особисто начальників племен і депутациї. Принятє і прощанє тих відпоручників відбуває ся з великою парадою; ґвардия султана і все войско в містї виступає тоді в парадї, являє ся цїлий двір і забирають великі маси народа в сьвяточних одежах, бо тоді найлїпша нагода побачити султаньский двір в цїлій его величавости.

Щоби тїй величавости як найлїпше придивити ся, явив ся я вже першої пятниці в супроводї мого вояка в султаньскій палатї і видів цїле принятє кабільскої депутациї. При сїй нагоді побачив мене султан, хоч я зліз був з коня і стояв коло него. Коли він під конець торжества вертав назад до палати, під'їхав досить близько до того місця, де я стояв, і довго дивив ся на мене та — як то менї розповів Мекліп — дуже собі то не сподобав, що я єму не поклонив ся. А я направдї не знав в тій хвили, що зробити. Він же й сам ледви чи був би погадав собі, що я впаду на колїна і буду бити перед ним поклони, а здоймати капелюх то у всіх магометаньских краях ніякий поклін; робити же самому одному якісь такі поклони як роблять нашї двораки, виглядало сьмішно менї самому. В тім клопоті порадив я собі так, що станув лиш по войсковому і подивив ся єму сьміло просто в очи. То було отже причиною, що Муляї Абдул Азіс завізвав мене на авдиенцию, на котрій я сподївав ся почути острий докір за то, що важив ся видивити ся на него.

На другий день поїхав я о назначеній годинї знову до палати і мене тут зараз пустили на Мешвар, де я убраний в цїлій парадї і з ордерами на грудех чекав, що дальше буде. Той Мешвар (місце наради) єсть то велика площа, що займає яких десять гектарів, лежить в північній части палати, що тягне ся дуже далеко і з цїлим Дар ель Махсен (дім правительства) займає цїлий західний конець нового міста Фесу, де мешкає султан і его урядники. Безконечно довгі мури з більше як трийцять величезними баштами надають цїлости дуже военного вигляду, хоч мури вже дуже полупані і ще лиш місцями видко на них давний колись білий тинк.

Я застав вже на тій площи величезні маси народу, котрі густими рядами обступили були войско, уставлене в квадрат на самій серединї. На серединї першого ряду на однім боці того квадрату побачив я анґлїйского начального інструктора, котрий яснів в цїлій своїй надземній величавости. Зацікавлений пішов я з ним привитати ся. Доси видів я его лиш в его альжерийско-францускім уніформі, а нинї мав він на собі червоний як грань кабат повен золотих шнурів, на грудех повно ордерів а на ногах лякеровані чоботи з позолочуваними острогами. На голові мав він червону шапку маврийських аскарів, обвинену білим як сніг турбаном а через плече звисав білий мушлїновий плащ без рукавів нагадуючий давні плащі хрестоносців. Коло него стояв прибочний лїкар султана також Анґлїєць а напротив них, мов би яка ворожа сила, чотири офіцири францускої войскової місиї.

Але більше як тотї достойники зацікавило мене саме марокканьске войско, бо то, що я тут перед собою видів, тотї нерівні і порозривані ряди великих і малих пестро поубираних людий — то було найдобірнїйше войско султана і до того ще в парадї з нагоди сьвята пророка. Аж поволи стямив ся я з перестраху, коли менї інструктори сказали, що то найлїпше султаньске войско, найлїпше узброєне і найлїпше вивчене. Після враженя, яке они на мене зробили, був би я гадав, що то скорше нездібні до служби люди з ополченя другого поклику.

Коли ми так тут стояли і балакали роздав ся нараз з палати грімкий оклик: Аллах і ансарі сїдна! (Аллах нехай допоможе нашому володїтелеви до побіди!) Аж тепер зробив ся в уставленім войску трохи порядок. Роздала ся команда, маврийскі офіцири з добутими шаблями уставились на крилах і більші люки в рядах заповнили ся так, що бодай перший ряд виглядав досить порядно, хоч поза фронтом люди все ще на свій лад забавляли ся, курили і балакали. З палати вийшов султан з величезною дружиною і за хвильку щез у великій брамі.

Ми зайшли зараз також в тоту браму, де не було більше нїчого лиш соломяні мати, призначені для палатової сторожі званої Бохарі та посїдали тут собі в холодку, а Меклїн пішов звідати ся, чи я буду допущений до султана. За хвильку вернув і приніс звістку, що султан пішов на „асар“ на першу пополудневу молитву до великої мошеї Джамія Кбіра, що знаходить ся в серединї палати і треба було довго чекати, заким він вернув.

ковинців: „Одною з найориґінальнійших і найінтереснійших проявів домашної штуки людової є щорічне крашенє і мальованє писанок. Маю намір в тутешнім краєвім музею виставити можливо богату збірку таких писанок, щоби так домашним, як і чужим відвідувачам інститута дати гарний образ артистичного змислу нашого населеня краєвого в тім напрямі і проте позволяю собі звернути ся з уклінною просьбою до всіх кругів населеня, а особливо до панів властителів дібр, сьвященників і учителів, щоби мені в згаданій висше цїли прислали зі своїх громад по кілька примірників мальованих писанок, де можливе, з поданєм імени малюючого“.

— **Самоубийство.** В Макові відобрав собі житє вистрілом з револьвера 45-лїтний орґаніст Альойзий Целюшак. Причина самоубийства незвістна.

† **Померли:** Дмитро Радевич, студент фільософії на черновецкім університеті, дня 2 с. м., в Снятині; — Александер Гудима, народний учитель в Сихові коло Львова, дня 5 с. м., в 37-ім роцї житя.

Телеґрами.

Будапешт 8 мая. В палаті послів відбуває ся нинї дальша дискусия адресова.

Константинополь 8 мая. Вість о занятю ворохобниками головного міста провінциї Ємену не потверджено ще доси урядово, але нема о тім сумніву.

Петербург 8 мая. Близько невскої фабрики кораблїв вибух вчера вечером огонь, котрий обняв в однїй хвили 20 будинків, з котрих 16 згоріло. Причина огню незвістна.

Петербург 8 мая. Мінїстер просьвіти надіслав до московского округа наукового розпоряджене, щоби лїтні вакациї у всїх заведенях наукових розпочали ся найпізнїйше 14 мая.

Льондон 8 мая. До Times доносять з Токіо: З причини нарушеня неутральности зі сторони Франциї заносить ся тут на антифранцускі демонстрациї.

Льондон 8 мая. Розійшла ся тут чутка, що Японцї приготовили на половину мая напад на остров Сахалїн. Войско приготовлене до того стоїть вже в Ґіросакі.

Токіо 8 мая. (Бюро Райтера). О російских торпедовцях, котрі виплили з Владивостока і зловили одно японьске судно торговельне, нема ніяких вістий. Припускають, що они вернули знову до порту.

Петербург 8 мая. Старовіри відправили торжественне богослуженє в тайнїй колись а тепер отвертій церкві близько стациї Северская під Петербургом. Церков тота належить до найстарших і найбогатших в Росиї. В Петербурзї відбуло ся богослуженє старовірів в каплици на кладовищи Волковім. З'їздять ся знатнїйші старовіри. Старцї не вірили тому щастю, що можуть явно відправляти богослуженє.

Наконець вернув султан а якийсь невільник прибіг дати о тім знати Меклїнови, котрий підняв ся бути моїм товмачем у султана. Меклїн пішов чим скорше за невільником і щез поза малим подвірєм в якійсь брамі з каблуком як підкова, але й зараз вийшов знову і кивнув на мене, щоби я ішов. Я побачив ся знов на якімсь подвірю, котре однак так було мале і так замкнене високими стїнами домів, що в порівнаню з великою площею Мешвару виглядало оно майже як би якась комната без стелї. Ледви що ми увійшли, як з противного боку з якогось підсїня вийшов зовсїм біло убраний мужчина. То був Мулаї Абдул Азіс, володітель віруючих, султан Фесу, Маракеша і Тафілета. Він очевидно не лиш помолив ся, але й добре пообідав, бо не видко було по нім тої понурости і строгости як перед тим підчас приняття кабільскої депутациї; він був помяк і усьміхав ся весело. Меклїн представив мене султанови, а він зараз відповів, що довідав ся про мене від свого мінїстра Керіма і рад з того, що може мене побачити, бо він дуже рад би познакомити ся з чужинцями, та ще й з такими, що їздили далеко по сьвітї та можуть єму розповісти дещо про чужі краї.

Тепер завела ся зовсїм свобідна розмова, котра дотикала головно справ ґеоґрафічно-политичних. Я насамперед звиняв ся, що не поклонив ся єму при першій стрічи. Тепер була добра нагода підлестити ся султанови і злюбити єму свою чолобитню, але виступлене Абдул Азіса було так природне і щире, що я уважав би був то за неприличне, щоби тепер гнути ся перед ним і признав ся лиш отверто, що не знав, як то зробити. А він навіть не хотів приняти того оправданя і сказав лиш „ля бас!“ (нїчо не вадить!). Відтак спитав, що мене привело до Фесу і яке враженє зробив на мене край, а дальше став мене розпитувати про відносини в позаевропейских краях. Передовсїм інтересувала єго справа, кілько гроший можуть мати деякі держави і їх володітелї. Він здивував ся дуже, коли я єму сказав, що Індия то бідний край, бо в Мароккy уважають Індию за край чудес і найбільшого богацтва. Ще більше здивував ся, коли я єму сказав, що й Японія не богата, а мимо того має знаменитий устрій державний і велику воєнну силу. Треба було богато наговорити ся, щоби єму пояснити, як Японія через свою запопадливість і свій патріотизм, а відтак і через то, що завела у себе европейску культуру, станула так борзо на чолї азийских держав і може навіть зважити ся виступити хоч би й против якої-небудь великої держави европейскої.

Так станув я до кількох недїль мого побуту в Мароккy знову перед другим чоловіком, котрий своє становище у всесьвітній історії і своє відношене до своїх земляків завдячує виключно лиш нїби то якомусь походженю від пророка Могаммеда і другий раз зазнав я приятного чувства розчарованя. У Басанї був я приготовлений на то, що побачу в особі великого шерифа безнадїйно виродженого, тупоумого молодця, що призначений нидїти і сохнути до кінця свого віку, а побачив перед собою здорового, жвавого і розумного молодого мужчину, котрого особа рішучо заперечила все то, що знає ся з історії о єго родї, котрий погано звів ся. А в Муллю Абдул Азісї сподївав ся я після оповіданя єго власних підданих побачити слабовитого недорідного чоловіка, а тепер стояв я перед молодим мужчиною, котрий не виглядав ані на малоталановитого, ані не знидїлого, а противно як найкориснїйше переиначав моє понятє, яке я випробив собі був о єго особі з тих фотоґрафій, які попали ся менї в руки. Ми ще довго розмавляли, аж з мінарету відозвав ся знову голос мусеіна, взиваючий до молитви, а султан попрапцавшись сердечно вийшов. — Так закінчила ся моя гостина у султана Абдул Азіса, а з нею і мій побут у Фесї.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Скольього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Час середно-европейский есть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. можна набувати цїлий день в міскім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Що року горять хлопскі міліони неасекуровані!

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Дністрі"!

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

„Дністер"

Товариство взаїмних обезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти"

одиноке руске Товариство асекурацийне **против огневих шкід**

Обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу.

По пожарі виплачує „Дністер" **зараз відшкодоване**; оцінку шкід переводить разом з місцевими членами; через 12 літ виплатив „Дністер" відшкодовань **в сумі 5 міліонів 340 тисяч корон.**

Фонди „Дністра" виносять (з кінцем р. 1904) суму **1,183.874** кор і уміщені суть в цінних паперах.

В „Дністрі" єсть обезпечених більше як **300.000** будинків. На покритє хат черепом дістають члени „Дністра" позичку в Товаристві кредитовім „Дністер".

Поліси „Дністра" приймають ся при всіляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротиньских.

Чистий зиск по скінченім році звертає ся членам; в літах 1901—1904 звернув „Дністер" членам 284.857 кор.; (за літа 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премії).

Аґенциї „Дністра" находять ся у всїх містах і більших селах і треба подавати обезпеченє через аґента; господарі письменні повинні старати ся о аґенциї „Дністра" в таких сторонах, де инші аґенти „Дністра" не роблять. Аґенти „Дністра" заробили вже провізиї 662.807 корон.

На житє обезпечайте ся тілько через „Дністер" в Товаристві Краківскім; свою провізию від сих обезпечень дає „Дністер" **на рускі добродійні цїли.**

„Дністер" припоручили Преосьв. Епископскі Ординарияти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).